

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Trier har Ordet for en kort Bemærkning.

Trier: Den højtærede Minister udtalte, at det socialdemokratiske Parti havde Magten og ikke fik Lovforslaget gennemført. Skal vi ikke tale saa sagte om Magten. Socialdemokratiet havde Tokammerssystem; det er jo ikke Tilfældet, naar Ministeriet Madsen-Mygdal sidder ved Røret.

Justitsministeren pointerede skarpt, at der ikke var Tale om Hjælp til de ubemidlede specielt. Naar vi altsaa udenfor København gennemfører en Billiggørelse af Rets Hjælpen, rejser sig saa ikke ogsaa det Spørgsmaal, om vi skal gøre noget tilsvarende i København? Tyder det ikke paa, at hvad det ærede Medlem Hr. C. C. Heilesen og andre har hævdedet, at dette Spørgsmaal om billig Retspleje ikke hænger organisk sammen med det øvrige Forslag, er rigtigt?

Justitsministeren (Rytter): Jeg bebrejdede ikke det ærede Medlem Hr. C. C. Heilesen, at hans Udtalelser her ikke var i Overensstemmelse med, hvad han tidligere har sagt; hvad jeg sagde, var, at hans Udtalelser her ikke stemmede ganske med hans Partifællers i Landstinget.

Hvad det ærede Medlem læste op angaaende min Stilling tidligere, er rigtigt, og hvis jeg havde været enevældig i den danske Rigsdag, saa vilde selvfølgelig ikke alene denne Lov, men ogsaa andre Love have faaet et noget andet Indhold, end de undertiden faar. Men det ærede Medlem ved jo meget godt, at Lovgivningsarbejdet her i den danske Rigsdag — ligesom for Resten i alle andre parlamentariske Forsamlinger — resulterer som oftest i Kompromisser, og den Gang denne Sag var til Behandling, stod der kun i vedkommende Paragraf, at Justitsministeren kunde bestemme, hvilke Sager der skulde kunne udføres paa Dommerkontoret. Det satte jeg mig imod, og derfor vil det ærede Medlem Hr. C. C. Heilesen ogsaa se, at nu er det fastslaaet i Loven, hvilke Forretninger det skal være; Loven bestemmer, at det er Anmeldelser, Andragender og Indberetninger til Skifteretten, saasom angaaende Hensiden i uskiftet Bo, Overtagelse af Bo til privat Skifte, Fortegnelse over Boets Indgæld og Udgæld o. s. v. Der er altsaa nævnt en hel Mængde forskellige Sager netop for at faa det fastsat i Loven, og yderligere bestemmes det, at Justitsministeren kan føje andre til, for saa vidt de i Simpelt og Klarhed kan sidestilles med de i Paragraffen nævnte. Det or kommer mig derfor, at den Tanke at

faa det udtrykt i Loven dog er nogenlunde sket Fyldest, idet man har nævnt en hel Del Forretninger og endvidere aabner Mulighed for at tage flere andre med. Men hvis det ærede Medlem kan hjælpe mig til en endnu skarpere Udformning af denne Paragraf, og vi saa kan faa den fornødne Tilslutning fra Rigsdagen, kan vi maaske finde en bedre Formulering. Foreløbig har vi ikke kunnet finde den.

Hvad angaar Taksterne, haaber jeg altsaa, at denne Paragraf, som indfører Takster, kan medføre, at Sagførerne bliver tvunget til at sætte deres Takster noget ned, for jeg tror, at det ærede Medlem og jeg vil være enige om, at Sagførertaksterne paa visse Omraader har været for højt oppe, saa højt, at Sagførerne selv ikke var tjent med at forlange den Slags Takster, for det vil absolut ødelægge Standen.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger. Jeg haaber, at vi kan drøfte Sagen nærmere i Udvalget.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. C. C. Heilesen har Ordet for en kort Bemærkning.

C. C. Heilesen: Jeg maa sige til den højtærede Justitsminister, at det er ikke af stor Betydning, at der i en Paragraf opregnes en hel Del Ting, som skal kunne faas ordnet paa Dommerkontoret, naar der saa i Slutningen af Paragraffen kommer en Bestemmelse, der gør denne Opregning betydningsløs, hvilket utvivlsomt Bestemmelsen i § 4, Nr. 3, gør, hvor det hedder:

„Efter Justitsministerens Bestemmelse andre juridiske Forretninger, som med Hensyn til Simpelt og Klarhed ganske kan sidestilles med de under 1 og 2 nævnte.“

Denne Bestemmelse er i Virkeligheden saa elastisk, at Opregningen foran i Paragraffen ganske taber sin Betydning, og derfor har den højtærede Minister ikke Ret i, at der skulde være nogen Forskel mellem dette Forslag og det tidligere.

Jeg ved meget vel, at den højtærede Justitsminister ikke er enevældig i Rigsdagen, men den første Betingelse for at faa gennemført det, som man synes er rigtigt, er dog, at man arbejder for det. Nu har jeg hørt, at den højtærede Minister vedblivende er enig med mig i de Synspunkter, jeg har gjort gældende med Hensyn til Forholdet mellem Lovgivningsmagt og Administration paa dette Omraade, og haaber altsaa ogsaa, at det under Udvalgsarbejdet vil vise sig, at den højtærede Minister vil ar-